Romani 8:12-17, O nouă relaţie cu Dumnezeu! Betel,03 Nov.2016
Spener:"dacă Duhul Sfânt ar fi inelul, epistola Romani ar fi piatra preţioasă de pe inel, iar Romani 8 ar fi acea scânteiere, sclipire de pe nestemată."
Cap.5 se sfârşeşte cu o asigurare – justificarea păcătosului, şi depinde de lucrarea Lui Hristos.
Cap.8 se încheie cu – v.37-39 cu asigurarea că prin El vom fi mai mult decât biruitori, şi aceasta depinde de lucrarea Duhului Sfânt care produce sfinţenia în noi. Noi trebuie să trăim sfinţenia, nu El în noi, ci noi prin El.

Calea spre sfinţenie – în cap.6:19 o cale bună, posibilă, iar cap 7 ne descrie imposibilitatea trăirii unei vieţi de sfinţenie prin faptele legii. Interesant că unii cred că ei sunt cei mai sfinţi, cei ce păzesc Legea. Cât contrast între lege şi Har. Cap.7 se tot repetă „eu", iar în cap.8 se tot repetă cuvântul „Duhul".

8:13 la ce fel de moarte se referă,la ce fel de viaţă? Mântuirea depinde de mine, sau de lucrarea Lui?! Rom.8:6, 12 (fraţilor) ?
v.31-39 ne vorbesc despre siguranţa noastră în Hristos.
*Dar, atunci la ce să se refere: *moarte prematură*, 1 Cor.11:30, 1 Ioan 5:16. Păcate comise de cel credincios în mod constant, duce la păcat de moarte; nu zic sa vă rugaţi pentru acea persoană.
**Separare* în relaţiile sociale.
**Separare* de sinele nostru: boli mintale.
Rom. 8:13 „faceţi să moară"- prezentul continuu, această împotrivire faţă de păcat nu se termină niciodată aici. Avem puterea, avem Duhul, partea noastră însă rămâne să decidem de cine ascultăm. Nu suntem creaţi roboţi ai lui Isus, ci copii. Romani 6:13 şi Rom.12:1 – este un angajament pe care l-am făcut că-L vom urma omorând îndemnurile şi acţiunile firii vechi în noi, şi nu ne vom lăsa. Rom.13:14. Spre deosebire de păcat, Duhul Lui nu mă robeşte, El vrea să ascultăm de El în mod voluntar.
<u>Atenţie</u>: dacă puterea nu vine din noi, viaţa de sfinţenie noi trebuie să o trăim. Duhul rodeşte în noi, dar nu fără voia noastră. De aceea suntem atât de confuzi uneori, şi slujim drept exemple de rătăcire pentru alţii, pentru că nu împlinim în noi ce spunem cu gura.

v.14-17. *Încurajare*: pentru că suntem fii şi fiice de Dumnezeu, trebuie să omorâm mădularele noastre care sunt pe pământ, nu spune că nu sunt astfel de trăiri, sau că nu sunt decât la unii, ci direct fără vreo excepţie.
Duhul Lui Dumnezeu călăuzeşte continuu pe copilul Lui, dar totuşi noi alegem dacă ne lăsăm ascultăm, urmăm, sau nu calea arătată de El, sau de firea nostră veche. Este vorba despre călăuzire şi ascultare – o alegere pe care o avem de făcut

mereu. Aleg să urmez ghidul montan, sau aleg să merg după capul meu, şi cine aleargă neghiobeşte nimereşte rău. Prov.19:2
Fiu=teknon sau huios. Teknon-copil=rel.naturală copil-părinte.
Huios-fiu=indică implicaţia care derivă din această calitate de fiu.

v.15. Născuţi=înfiaţi de Duhul înfierii. Gal.4:6.
Adopţia: foarte interesant că ap.Pavel foloseşte acest termen.
Prin înfiere un om era pus la romani ca moştenitor, în locul lui. Romanul trebuia să aibe 60 de ani minim, iar tânărul intra în toate drepturile celui ce nu avea nici un alt copil. Efeseni 1:5,1 Petru 1:3,4.
Adopţia ne reaminteşte cine eram, din ce familie am fost scoşi, sau mai bine zis din ce canale, murdari, de plâns, şi aduşi în familia Lui Dumnezeu. Ce schimbare! Se cade oare ca noi să facem tot faptele din trecut?! Interesant că cei ce erau înfiaţi de Romani, erau destul de mari, încât să conştientizeze.

Cel ce este în noi este mai puternic decât cel ce este în lume (1 Ioan 4:4). Înainte eram obligaţi să ascultăm de fire, nu aveam încotro, dar acum avem.
Lumea spune:”o viaţă ai, distrează-te”.
Duhul însă o contrazice şi spune:” nu este adevărat că aceasta este adevărata viaţă, ci viaţa veşnică este de o calitate net superioară şi veşnică”.
Şi lumea şi pofta ei trece, dar cine face voia Lui rămâne în veac! 1 Ioan 2:17.

Ilustraţie: stau pe cal fără frâu, şi zăbală şi mă duce firea prin toate şanţurile, pe unde vrea ea, fără să o pot controla, sau îi pun frâu şi mă duc unde vreau eu?!

Există creştini care umblă după lucrurile firii, deşi sunt în Hristos? Se pare că da! Cei din Corint erau numiţi la început sfinţi, dar Pavel le spune că nu le vorbea ca unor oameni duhovniceşti, ci ca unor oameni lumeşti.1 Cor.3:1
Ei erau mântuiţi, dar trăiau ca lumea!